

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ludmilou Sandnerovou v právní věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X
sídlem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2026, č.j. KRPA-32005-9/ČJ-2026-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 9. 28. 4. 2025 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce, protože je evidovaný v informačním systému smluvních států, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že zákonné důvody pro jeho zajištění nejsou dány, rozhodnutí o zajištění je nepřiměřeným zásahem do jeho osobní svobody. Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Kdyby tyto povinnosti neporušil, nemohl by o zajištění žalobce rozhodnout.
3. Žalobce v podané žalobě především namítal, že žalovaná nijak nepřihlédla ke skutečnosti, že je držitelem platného litevského oprávnění, z něž vyplývá, že pobytové oprávnění bylo vydáno dne 19. 11. 2025 na dobu 2 let, tj. do dne 19. 11. 2027.
4. Podle mínění žalobce si žalovaná měla prověřit, zda je oprávněn k pobytu v Litevské republice, a v případě potvrzení této skutečnosti byla Česká republika povinna žalobci umožnit vycestování do Litevské republiky, eventuálně měla iniciovat zahájení konzultačního řízení ve smyslu čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy. Žalovaná tedy podle žalobce měla postupovat podle ust. § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uložit mu povinnost opustit území České republiky, čímž by zajistila jeho vycestování do Litevské republiky, kde má povolený pobyt. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č.j. 5 Azs 432/2019-29.
5. Žalobce nezpochybňuje, že je veden v informačním systému smluvních států, poukazuje však na to, že v něm byl zaevidován dne 12. 9. 2025, což je dříve, než mu bylo vydáno platné povolení k pobytu v Litevské republice. Žalobce se domnívá, že by mělo dojít proto ke zrušení zápisu v SIS ze strany Polské republiky.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobci bylo vydáno opatření v Polské republice, na základě kterého je evidován v informačním systému smluvních států (Schengenský informační systém), byl vložen do SIS dne 12. 9. 2025 s platností do 1. 2. 2027.
7. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, které by byly nedostatečné pro naplnění cíle řízení, žalovaný jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil. Uvedl, že žalobce svým pobytem na území ČR nerespektoval vyhlášené opatření Polské republiky, kterým mu byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, podle čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 je evidován v informačním systému smluvních států (SIS) jako nežádoucí cizinec, kterému má být zamezen vstup do schengenského prostoru.
8. Žalovaný shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí. V době svého rozhodování vycházel z opatření Polské republiky. K povolenému pobytu v Litevské republice č. 760505303 s platností od 19. 11. 2025 do 19. 11. 2027 uvádí, že toto povolení nemá vliv na opatření Polské republiky, které žalobce na základě porušení zákona zařadilo do

Schengenského informačního systému (vložen do SIS dne 12. 9. 2025 s platností do 1. 2. 2027). Důvod vydání povolení v Litevské republice dne 19. 11. 2025 (tedy v době kdy byl žalobce zařazen do SIS – 12. 9. 2025 a výsledek vedeného konzultačního řízení mezi Polskou republikou a Litevskou republikou budou pro žalovaného rozhodné pouze z důvodu upřesnění státu, kam bude žalobce vyhoštěn (Litva – X).

9. Žalovaný shledal v jednání žalobce rozpor se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, dostatečně odůvodnil naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
11. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou musí soud uvážit i bez žalobní námítky.
14. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
15. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že toto není stiženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně podrobně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, uvedl také, podle kterých právních

norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z důvodu tvrzeného žalobcem, že žalovaný neposoudil okolnosti týkající se jeho povolení vydaného litevskými orgány a to z důvodů, k nimž se soud vyjádří níže.

16. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
17. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *dobu zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
18. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že byl žalobci uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a smluvních států, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, ze kterého plyne, že na základě rozhodnutí orgánů Polské republiky, které bylo vloženo do SIS dne 12. 9. 2025, byl žalobci udělen zákaz vstupu na území členských států EU a smluvních států do 1. 2. 2027, tuto konkrétní skutečnost žalobce nijak nespornuje. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku. Třetí podmínka je naplněna, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států, kdy splnění této podmínky rovněž vyplývá ze správního spisu. Žalobce je totiž na základě uvedeného rozhodnutí Polské republiky vloženého do SIS dne 12. 9. 2025 veden v Schengenském informačním systému (SIS) jako nežádoucí osoba, a to pro období od 12. 9. 2025 do 1. 2. 2027. Nebylo tedy pochyb o tom, že žalobci byl jiným členským státem EU uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a smluvních států, který byl stále platný a pro který byl žalobce veden v SIS jako nežádoucí osoba, ke vstupu na území ČR, kde byl policií kontrolován a zajištěn dne 25. 1. 2026. Žalobce přitom uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil dne 2. 12. 2025 přes Litevskou republiku, kde zůstal pár dní a pak odjel do Německé spolkové republiky, protože měl zakázku v práci, pracuje pro firmu Eron Trans, jedná se o německou a litevskou firmu. Dne 25. ledna jel do České republiky, kde měl vyložit náklad a jet zpět do Německé spolkové republiky. Lze konstatovat, že v tomto období nerespektoval opatření Polské republiky. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud za daných dostatečně prokázaných okolností rozhodl o zajištění žalobce, zákonné podmínky tím byly naplněny, žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, jaké konkrétní podstatné okolnosti žalovaný nezjistil.
19. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové

kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

21. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
22. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, přitom dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

23. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. V napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce nerespektoval opatření zákazu vstupu na území členských států EU uložené mu Polskou republikou, přes toto opatření pobýval dle svého vyjádření na území schengenského prostoru (konkrétně Německé spolkové republiky i České republiky), což vůbec neměl učinit. Ačkoliv měl pobytové oprávnění vydané Litevskou republikou za účelem práce, přesto na území Litevské republiky nezůstal, ale přicestoval na území schengenského prostoru, tedy neplnil důvod uděleného pobytového oprávnění v Litevské republice, zařídil si litevské vízum, ale neměl v úmyslu po povolenou dobu v Litevské republice pobývat, nýbrž cestoval po schengenském prostoru, kde chtěl pracovat a pracuje, jeho jednání se jeví jako účelové. Žalobce si musel být vědom, že pokud měl pracovní povolení v Litevské republice, nemohl na jeho základě pracovat mimo její území, potažmo v schengenském prostoru. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce se přes omezení mu uložené svévolně pohybuje po schengenském prostoru a nerespektuje své povinnosti, a tedy ani neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem. Za této situace žalovaný dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nenabídl ani není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, nemá finanční prostředky na pobyt ani na vycestování, nikdo za něj ani složení finanční záruky nenabídl. Pro potřeby policie je nekontaktní, jelikož nemá nikde pobyt a nemá na území České republiky ani žádný majetek. V ČR nemá ani žádné kulturní či soukromé vazby, které by mohly být zajištěním nepřiměřeně zasaženy. Manželku a dceru má X, o kterém prohlásil, že je to pro něj bezpečná země a nic mu tam nehrozí, nemá překážku ve vycestování. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování) a zajištění není v jeho případě nepřiměřené. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.
24. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce a že by žalobce dále opatření Polské republiky nerespektoval. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky, bylo dáno nebezpečí, že žalobce by i nadále z České republiky neodcestoval a nadále by porušoval opatření, na základě kterého je veden v SIS.
25. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval realizovatelností předání žalobce ve stanovené lhůtě zajištění, uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad jeho předání do domovského státu, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabránila v případě žalobce realizovat jeho předání. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by předání do X nemohlo být realizováno, ani žalobce žádné takové nesdělil, v této souvislosti žalovaný zhodnotil soukromé a rodinné poměry

žalobce, jehož domovskou zemí je X, kde má rodinu, přičemž nebylo zjištěno, že by na území ČR měl zásadní vazby. K tomu soud doplňuje, že v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje, v daném případě nic neindikovalo, že by nebylo možné předání žalobce ve stanovené lhůtě realizovat. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

26. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů, celková doba zajištění 30 dnů je tak přiměřená. S uvedeným se soud ztotožňuje.
27. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. předání žalobce. Ani v tomto směru tak žalovaný nepochybil.
28. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Svě závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti předání žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
29. S přihlédnutím ke všem výše popsaným okolnostem daného případu soud k námitce žalobce, že žalovaná nijak nepřihlédla ke skutečnosti, že je držitelem platného litevského oprávnění, ba se domnívá, že by mělo dojít proto ke zrušení zápisu v SIS ze strany Polské republiky, soud uvádí, že žalobcem dokládanou okolnost, tj. že mu bylo vydáno dne 19. 11. 2025 litevskými orgány pobytové oprávnění na dobu 2 let, tj. do dne 19. 11. 2027 nepovažuje za relevantní z hlediska naplnění podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
30. Jak je patrné z výše uvedeného, žalobci bylo uloženo ze strany Polské republiky opatření, kterým mu byl zakázán vstup na území členských států EU s účinností od 12. 9. 2025, od tohoto dne je žalobce veden v informačním systému smluvních států jako nežádoucí osoba. Žalobce ovšem toto omezení nerespektoval a zcela svévolně odcestoval do schengenského prostoru, o čemž svědčí jeho vlastní vyjádření uvedené do Protokolu

o podání vysvětlení ze dne 25. 1. 2026. Pobytové oprávnění vydané litevskými orgány samo o sobě nic nemění na tom, že byly naplněny podmínky (i) uložení jiným členským státem Evropské unie zákazu vstupu platného pro území členských států Evropské unie, (ii) evidování žalobce v informačním systému smluvních států. Dále zahájení konzultačního řízení mezi Litevskou republikou a Polskou republikou dle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, jehož předmětem bude řešení rozporné situace, kdy na jednu stranu je osoba vedena v seznamu nežádoucích osob a na druhou stranu disponuje povolením k pobytu vydaným jiným členským státem EU, nemůže zvrátit skutečnost, že žalobci byl jiným členským státem EU uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, který byl v době vydání napadeného rozhodnutí a stále je platný a pro který byl žalobce veden v SIS jako nežádoucí osoba, resp. ke vstupu na území schengenského protoru nebyl vůbec oprávněn. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud za daných okolností rozhodl o zajištění žalobce. Poukazuje-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č.j. 5 Azs 432/2019-29, dle zdejšího soudu na věc nedopadá. NSS řešil podmínky uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, nikoli podmínky uložení zajištění dle § ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zde se jedná o jiné řízení, jehož podmínky uložení popsal soud výše v obecné poloze, které následně aplikoval i na posuzovaný případ. Lze dodat, že pokud žalobci bylo vydáno dne 19. 11. 2025 litevskými orgány pobytové oprávnění na dobu 2 let, tj. do dne 19. 11. 2027, sama tato skutečnost má pouze vliv na to, že i do této země může být žalobce eskortován.

31. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že s žalobcem uváděnou námitkou, že sice žalobci je známo, že v Polské republice měl nějaký problém kvůli firmě, která za něho neplatila zdravotní pojištění a musel z Polské republiky vycestovat, ale myslel si, že až bude mít povolení k pobytu, tak může znovu přicestovat a nevěděl, že je to pro celou EU, se žalovaný vypořádal tak, že jde o účelové tvrzení spočívající v tom, že o daném problému neví, ač by vědět měl a bez porušení polských zákonů by mu jako státnímu příslušníku třetí země nebyl bezdůvodně odepřen vstup a pobyt na území členských států. Dle soudu se žalovaný s námitkou výše uvedeného obsahu vypořádal, byť by odůvodnění v této části mohlo být preciznější. Soud ani z tohoto důvodu nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, když vzal v úvahu všechny výše uvedené okolnosti daného případu, zejména skutečnost, že všechny podstatné skutečnosti daného případu byly vzaty ve zřetel a žalovaným řádně a správně posouzeny.
32. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. února 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

samosoudkyně